

Szeles Judit

Szamosbecs

Mályvák közé ültettek,
hogy el ne dőljek,
kipárnáztak, és az ölembe
gumifigurákat tettek,
egy éves voltam,
amikor a Nagy Árvíz
elmosta egész Becset,
helikopterrel mentettek ki,
hasmenésem volt,
aztán lefertőtlenítették
a gumibabákat, a mályvát
meg apám kézíratait 1970-ről,
amelyet aztán kilúgozva
közöltek, valaki más nevével.

Bicikli

A kis piros kempingbiciklit
hoztuk magunkkal a Trabantban,
hogy gyorsabban felérjek a
Petőfi utcán át a Bocskai térre.

A téglajárdán, a fagyökereken
döcögött velem a bicikli,
a szomszédok utánam kiabáltak:
Bazsi, Bazsikám, pedig engem
sohasem hívtak így.

Biztos a nagynénémmel
keverték össze,
mintha harminc évet
visszafiatalodott volna,
hogy biciklin, a kis piroson
döcögjön el előttük újra.

Mígnem egyszer egy kanyarban,
meglehet, a kispiaconál,
fel nem borultam.

Éppen árkot ástak,
rajtam meg kékcsikos ruha volt.

Akkor azt kiabálták utánam,
hogy *zebra*, nekem meg
kétszáz méterrel odébb
jutott csak eszembe,
hogy azt kellett volna
válaszolni: *vakondok*.

Hetedikes koromban

Hetedikes koromban
geológus szerettem
volna lenni, teljesen
beleszerelmesedtem
a különböző kődarabokba,
amit a földrajztanár
a szertárban rejtegetett.
Később Madeirán,
a Monte hegyen található
trópusi botanikus kertben
malachitokat, achátot, ametisztet
láttam a világ minden részéről.
Egy hegyoldalba vágott
kiállítóteremben mutogatták
az ásványokat és féldrágaköveket.
Majdnem elájultam
a magas páratartalomtól
és a kövek káprázatától.
Meg kellett pihennem
egy majomfarok fenyő alatt.
Geológus azért nem lettem
mégsem, mivel fizikából
sohasem kaptam jó jegyet.
Inkább a botanikát választottam,
és a majomfarok fenyveseket,
az eukaliptuszfákat elemeztem
Funchal környékén.